

CSODATÉVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

Tartalomból:

Miseszándékok

2. old.

Részlet:

Rainer Maria Rilke:

Történetek a Jóistenről

3. old.

Egyházközségi
hírek

7. old.

Felajánló ima Szent

Antalhoz

8. old.

Múltidézés

9. old.

Ünnepi ~~kispróbált~~ receptek:

„Kókuszos tekercs”

11. old.

Kalendárium:

SZÍR SZENT EFRÉM

12. old.

Viccek: 15. old.

Rejtvény:

16. old.

Assisi Szent Ferenc:

Uram, tégy engem békéd eszközévé

Uram, tégy engem békéd eszközévé,

hogy szeressek ott, ahol gyűlölnék,

Hogy megbocsássak ott, ahol megbántanak,

Hogy összekössek, ahol széthúzás van,

Hogy reménységet keltsek, ahol kétségbeesés

kínoz,

Hogy fényt gyűjtsak, ahol sötétség uralkodik,

Hogy örömet hozzak oda, ahol gond tanyázik.

Ó, Uram, segíts meg, hogy törekedjem,

Nem arra, hogy megvigasztaljanak,

Hanem, hogy én megvigasztaljak,

Nem arra, hogy szeressenek,

Hanem arra, hogy szeressek.

Mert aki így ad, az kapni fog,

Aki elveszíti magát, az talál,

Aki megbocsát, annak megbocsátanak,

Aki meghal, az fölébred az örök életre

Miseszándékok**Június** (az esti szentmisék időpontja **18 h**)**Szente
és
ünnepeink**

1.	Szerda		Szent Jusztinusz
2.	Csütörtök		Szent Marcellinusz pp
3.	Péntek		Lwanga Szent Károly
4.	Szombat	Bullás Lajos, Bullás László, valamint élő családtagok	Szent Quirinusz-Kerény, Caracciolo Szent Ferenc
5.	Vasárnap	9h: Rózsafüzér Társulat élő és elhunyt tagjaiért 18h:	Urunk mennybemenetele Szent Bonifác
6.	Hétfő		Szent Norbert
7.	Kedd		Szent Róbert
8.	Szerda		Szent Medárd
9.	Csütörtök		Szent Efrém
10.	Péntek		Szent Margit
11.	Szombat	Szekeres István	Szent Barnabás apostol
12.	Vasárnap	9h: Ábrahám Antal és Ábrahám Imre 18h:	Pünkösd Szent Adelaida
13.	Hétfő	Ördög József	Páduai Szent Antal
14.	Kedd		Szent Vazul
15.	Szerda		Árpádházi Szent Jolán
16.	Csütörtök	Papdi Pál és Hegyesi Ilona	Szent Jusztina
17.	Péntek		Szent Adolf
18.	Szombat		Szent Arnold
19.	Vasárnap	9h: Börcsök Vince és Dobó Rozália, Bozsó János, Bozsó István, Vass Anna 18h:	Szenháromság vasárnapja Szent Romuáld apát
20.	Hétfő		Szent Raffael
21.	Kedd		Gonzága Szent Alajos
22.	Szerda		Mórus Szent Tamás
23.	Csütörtök	Kószó Jánosné Ördög Etelka	Oignes-i Szent Mária szűz
24.	Péntek		Keresztelő Szent János születése
25.	Szombat		Szent Vilmos
26.	Vasárnap	9h: Tóth István, Farkas János, valamint Farkas és Tóth szülőkért és testvérekért 18h:	Úrnapja Alexandriai Szent Ciril
27.	Hétfő		Szent László király
28.	Kedd		Szent Iréneusz
29.	Szerda		Szent Péter és Szent Pál apostolok ünnepe
30.	Csütörtök		A római egyház első szent vértanúi

HOGYAN HALT MEG DALOLVA AZ ÖREG TYIMOFEJ?

Milyen öröm is egy béna embernek mesélni! Az egészségesek oly megbízhatatlanok; hol egyik, hol másik oldalról nézik a dolgokat, s ha egy óra hosszat úgy ment velük az ember, hogy ők a jobb oldalán voltak, megeshetik, hogy egyszerre csak bal felől válaszolnak, mert eszükbe jutott, hogy ez az illendőbb, és finomabb viselkedésre utal. A bénánál nem kell ettől félni. Mozdulatlansága hasonlóná teszi a dolgokhoz, s valóban bensőséges viszonyban van velük, úgyszólván ő maga is a többenél jóval magasabb rendű tárggyá válik, mely nemcsak hallgatagságával, de ritka, halk szavaival és szelíd, alázatos érzéseivel figyel ránk.

Legszívesebben Ewald barátomnak mesélek. S igazán fölvidített, mikor odaszóltott ablakához:

- Kérdeznem kell öntől valamit.

Sietve odaléptem hozzá s üdvözöltem.

- Honnan származik az a történet, amelyet legutóbb mesélt el? - kérdezte végül. - Valamiféle könyvből?

- Igen - válaszoltam szomorúan -, a tudósok oda temették, s azóta halott; nem is olyan régen. Száz évvel ezelőtt még élt, bizonyára nagyon is elevenen, sokak száján. De a szavak, amelyeket manapság használnak az emberek, ezek a nehézkes, nem dalolható szavak, idegenek voltak tőle, és sorra megfosztották a szájuktól, úgyszólván végül már csupán néhány száraz ajkon élt, igencsak visszavonultan és szegényesen, mint valami silány özvegyi birtokon. Ott is halt meg, utódot sem hagyva, s egy könyvben hantolták el, mint említettem, nagy tisztelettel, ahol nemzetségének más tagjai is nyugodtak.

- És nagyon öreg volt, amikor meghalt? - kérdezte barátom, átvéve az általam megütött hangot.

- Négy-ötszáz éves lehetett - tájékoztattam a valóságnak megfelelően -, rokonai közül némelyek sokkal nagyobb kort is megérttek.

- Micsoda, anélkül, hogy valaha is könyvlapokba rejteztek volna? - ámult el Ewald.

- Tudomásom szerint - mondtam -, mindvégig úton, szájról szájra.

- És sosem aludtak el közben?

- De, bizonyára, az énekes szájáról elszállva néha-néha megpihentek egy-egy szív mélyén, meleg sötétségben.

- Olyan csöndben éltek az emberek, hogy dalok alhattak a szívükben?

- Ewald szinte hitetlenkedve nézett rám.

- Bizony így kellett lennie. Állítólag kevesebbet beszéltek, lassan áradó táncokat jártak ringató ütemre, és legfőképp: nem nevettek hangosan, ahogyan manapság az általánosan terjedő kultúra ellenére oly gyakran hallani.

Ewald még kérdezni akart valamit, aztán mégis elnyelte egy mosollyal:

- Én csak kérdezek és kérdezek, de talán épp egy történetet tartogat számomra. -
Várakozón pillantott föl.

- Történetet? Nem is tudom. Azt akartam csak mondani: ezek a dalok öröklődve szálltak tovább némely családban. Átvették és továbbadták őket, nem teljesen változatlanul, a mindennapos használat nyomaival, de sértetlenül, akár valami ódon bibliát, mely nagyapákról marad az unokákra. A kitagadott abban különbözött jogaikba helyezett testvéreitől, hogy ő nem tudott énekelni, vagy legalábbis az apáktól, nagyapáktól való daloknak csak kis részét ismerte, s a többi dallal együtt elvesztette az élménynek azt az elevenségét, amit ezek a bilinák és szkázkik a népnek jelentenek.

Így vett feleségül például Jegor Tyimofejevics, apja akarata ellenére, egy szép, fiatal nőt, s elment vele Kievbe, a szent városba, ahol az igazhitű szentegyház legnagyobb vértanúinak sírjai vannak. Az apa, Tyimofej, a leghíresebb bárd tíznapi járóföldre, elátkozta fiát sajt mondta szomszédainak, többszörösen meggyőződött róla, hogy sosem is volt fia. Mégis elnémult a bánattól és gyásztól.

Visszautasította mind a fiatalembereket, akik kunyhójában tolongtak, hogy örökösév váljanak annak a sok dalnak, melyek belezárultak az öregbe, mint egy porlepte hegedűbe.

- Apó, te, atyuskánk, csak ezt vagy azt a dalt add nekünk. Lásd, szét akarjuk vinni a falvakba, hogy hallhasd valahány udvarból, ha eljön az este, és az istállókban elnyugodtak a barmok.

Az öreg, aki egyvégtében a kemence sutján gubbasztott, álló nap a fejét rázta. Nem volt már jó a hallása, s mivel nem tudta, nem kezdte-e előlről a kérlelést valamelyik a házát körüllegyeskedő legények közül, hát csak reszkető, fehér fejével mutatta: nem, nem, nem, míg csak el nem aludt, s még azután is egy darabig, álmában. Szívesen tett volna a legények kedvére; maga is bánta, hogy néma, kihunyt pora földi majd ezeket a dalokat, talán nagyon is hamar. De ha megpróbálja átadni őket valamelyiküknek, bizonyosra vette, hogy csak az ő Jegoruskájára kellene emlékeznie, és akkor, ki tudja, mi nem érné. Hiszen csak azért nem láthatta sírni senki, mivel örökké hallgatott. Minden szava mögött a zokogás bujkált, gyorsan és elővigyázatosan kellett összezárnia száját, különben kibuggyant volna belőle.

Egyetlen fiát, Jegort, egészen kicsi korától fogva megtanította néhány dalra az öreg Tyimofej, s az tizenöt éves korában sokkal többet és különbül is elénekelt közülük, mint bármelyik faluja- vagy környékbeli felnőtt legény. Mégis, kivált ünnepeken, ha már kicsit pityókás volt az öreg, el-elmondogatta a fiúnak:

- Jegoruska, galambocskám, megtanítottalak már sok bilinára, a szentek legendáira, majd minden napra jut belőlük. Hiszen tudod, én ismerem a legtöbb éneket az egész kormányzóságban, apámnak fejében volt jóformán egész Oroszország valamennyi dala, de még a tatár történetek is. Te még igen fiatal vagy, ezért nem mondtam el neked a legszebb bilinákat, melyekben a szavak, mint megannyi ikon, nem is hasonlítanak a mindennapi szavakhoz, s nem tanultad meg még az előadásnak azt a fortélyát, amelyet senki, legyen az kozák vagy paraszt, végig nem hallgathatott anélkül, hogy sírva ne fakadjon.

Ezt hajtogatta a fiának Tyimofej minden vasárnap s az orosz esztendő számtalan ünnepnapján, vagyis elég gyakran. Míg csak az el nem tűnt hazulról, miután heves jelenete volt apjával meg a szép Usztyenkával, egy szegény paraszt lányával.

Három évvel ez után az eset után megbetegedett Tyimofej, épp abban az időben, mikor a rengeteg zarándokcsapat egyike, amelyek a széles birodalom minden tájáról Kiev felé vonulnak, indulni készült. Ekkor Oszip, a szomszédja, betoppant a beteghez:

- Elmegyek a zarándokokkal, Tyimofej Ivanics, hadd öleljelek meg még egyszer.

Oszip nem volt közelebbi barátságban az öreggel, most ilyen hosszú utazás előtt mégis szükségesnek érezte, hogy elbúcsúzzék tőle, akár azapjától.

- Megbántottalak néha - zokogta -, bocsáss meg érte, lelkecském, az itál tette, olyankor senki sem tehet róla, tudod magad is. Hát imádkozni akarok érted, gyertyát gyújtani a nevedben; Isten veled, Tyimofej Ivanics, atyuskám, tatán meggyógyulsz Isten akaratából, s akkor megint énekelsz nekünk. Bizony, bizony, hol van az már, mikor még énekeltél! Micsoda dalok voltak azok! Például az a Gyuk Szyeapanovicsról szóló, azt hiszed, elfelejtettem? Ó, be ostoba vagy! Hibátlanul tudom most is. Persze, úgy, ahogyan te... hej, te aztán értetted, azt meg kell hagyni! Neked ezt adta az Isten, a másoknak mást. Nekem például...

Az öreg a kemencesuton fektében nyögve megfordult, olyan mozdulatot tett, mintha mondani akarna valamit. Mintha egész halkán Jegor neve hallatszott volna. Talán izenni kívánt neki. De mikor a szomszéd az ajtóból megkérdezte:

- Szóltál, Tyimofej Ivanics? - ő már ismét teljes nyugalomban feküdt és csak megrázta fehér fejét.

Mégis, Isten tudja, hogyan történt, alig egy évvel azután, hogy Oszip elment, Jegor váratlanul hazatért. Az öreg nem ismerte meg mindjárt, sötét volt a kunyhóban, s az elaggott szempár nem szívesen fogad be új, idegen alakot. De amint Tyimofej meghallotta az idegen hangját, megriadt, leugrott a sutról s vén, imbolygó lábára állt. Jegor elkapta s átölelték egymást. Tyimofej sírt. Fia mindjárt megkérdezte:

- Régóta vagy beteg, apám?

Amint az öreg kissé megnyugodott, visszakapaszkodott helyére a kemencén, s egészen más, szigorú hangon tudakolta:

- Hát a feleséged?

Néma csend. Jegor köpött egyet:

- Elkergettem, tudod, a gyerekekkel együtt. - Hallgatott egy sort. - Egyszer csak beállít hozzám Oszip. Oszip Nyikiforovics?, kérdem. Az, feleli, én vagyok az. Apád beteg, Jegor. Nem tud többé énekelni. Akkora csönd van a faluban, mintha egy lélek sem lakna ott, a mi falunkban. Senki sem kopog ránk, semmi sem mozdul, nem sír senki, és nevetésre sincs semmi ok... Elgondolkozom. Mit csináljak? Hívom az asszonyt. Usztyenka, mondom neki, haza kell mennem, különben nem énekel ott senki, rajtam a sor. Apám beteg. Jól van, azt mondja Usztyenka. Csakhogy nem vihetlek ám magammal, magyarázom neki, tudod, apám látni sem akar téged. És visszajönni sem igen jövök hozzád, ha egyszer már ott vagyok és éneklek.

Usztyenka megértette: Akkor hát Isten veled! Most sok a zarándok erre, sok az alamizsna. Majd csak megsegít az Isten, Jegor. Így hát eljöttem. És most, apám, taníts meg minden dalodra.

Elterjedt a hír, hogy Jegor visszatért, és az öreg Tyimofej újra énekel. Csakhogy ezen az őszön olyan vad szelek jártak a faluban, hogy az arrajárók közül senki nem deríthette ki bizonyossággal, hogy Tyimofej házában énekelnek-e, vagy sem. Az ajtó pedig semmi kopogtatásra meg nem nyílt. Mindketten magukra akartak maradni.

Jegor a kemencepadkán ült, melyen apja hevert, olykor az öreg szájához hajolt fülelőn, mert az valóban énekelt. Öreges hangja reszketegen, elgyöngülve adta át a legszebb dalokat Jegornak, az meg ingatta olykor a fejét vagy lelógó lábát himbálta, egészen úgy, mintha már maga énekelne. Így ment ez hosszú napokon át. Tyimofej mindig talált emlékezetében egy még szebb dalt; gyakran éjszaka keltette föl fiát, s miközben fonnyadt, remegő kezével bizonytalan mozdulatokat tett, elénekelt egy kis dalt, aztán még egyet és még egyet, míg csak a rest hajnal rájuk nem pirkadt. Majd a legeslegszebbik után meghalt. Utolsó napjaiban keserűn panaszkodott, hogy még töméntelen dalt hordoz magában, de nincs több ideje, hogy továbbadja őket a fiának. Ráncos homlokkal feküdt ott, megfeszített, szorongó töprengések között, ajkai remegtek a várakozástól. Időnkint fölült, kicsit ingatta a fejét, szája megmozdult és végre elősusogott belőle valami halk dal; de most már leginkább mindig ugyanazokat a strófákat énekelte, Gyuk Sztyepanovicsról, melyeket különösen szeretett, és fiának mindannyiszor el kellett ámulnia, mímelve, mintha most hallaná legelőször, nehogy megharagítsa az öreget.

Mikor meghalt az öreg Tyimofej Ivanics, a ház, melyben most Jegor egyedül lakott, még egy ideig zárva maradt. Csak kora tavasszal lépett ki ajtaján Jegor Tyimofejevics, aki most meglehetősen hosszú szakállat hordott, s a falut végigjárva énekelni kezdett. Később eljutott a szomszédos falvakba is, s a parasztok azt beszélték már, hogy Jegor legalább olyan rátermett énekmondó lett, mint amilyen apja, Tyimofej volt; hiszen egész sor magasztos és hősi éneket tudott, s ismerte mindazokat a dallamokat, melyeket senki fia, legyen az kozák vagy paraszt, végig nem hallgathatott anélkül, hogy sírva ne fakadjon. Azonkívül pedig a hangja olyan lágy és szomorú volt, amelyet még egyetlen énekmondótól sem hallottak. S ez a hang, egészen váratlanul, a visszatérő soroknál jelentkezett, ezáltal különösképp szívhez szólón hatott. Mindenesetre nekem így mesélték.

- Ezt a hanglejtést tehát nem az apjától tanulta? – kérdezte kisvártatva Ewald barátom.

- Nem - feleltem -, nem tudni, honnan jutott hozzá. Mikor már elmentem az ablaktól, a béna ember egy mozdulatot téve utánam szólt:

- Talán a feleségére s a gyerekére gondolt. Egyébként sosem hívta vissza őket azután sem, mikor az apja nem élt már?

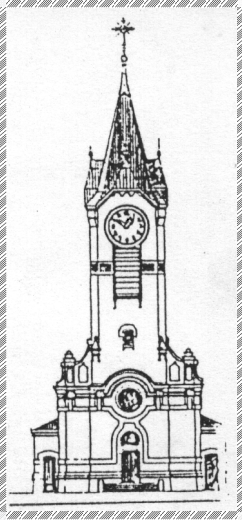
- Nem, azt hiszem, soha. Legalábbis később egyedül halt meg.

(Szerkesztette: Ábrahám Judit)

(Rainer Maria Rilke: Történetek a Jóistenről)

Egyházközségi hírek:

Plébánosunkat, **Liszcai Tamást**, a következő telefonszámokon lehet elérni:

06-30-359-1050, 273-260.

Miserend: kedd-szombat: 18.⁰⁰
vasárnap: 9.⁰⁰ és 18.⁰⁰

A plébánia ügyélfogadási rendje:

Kedd, Szerda, Péntek: 9⁰⁰ - 12⁰⁰ -ig.

A plébánia weboldala:

www.plebaniahivatal.roszkenet.hu

Június 27. és július 1. között nem lesz szentmise templomunkban és az iroda is zárva tart.

Lelkipásztori ügyekben keressék a mórahalmai vagy a szeged-szentmihályi plébániát,

adminisztratív ügyekben pedig **Ábrahám Antalné** sekrestyést, **Vargáné Ábrahám Ildikó** hitoktatót (20-400-5867), ill. hívják a plébánia mobilszámát.

Az elsőpéntekes betegek látogatására július 1.-je helyett a következő pénteken, **július 8-án** kerül sor.

A hittanosok bizonyítványainak kiosztása június 19-én, vasárnap lesz, a szentmisét követően.

A bizonyítványok később is átvehetőek lesznek a templom sekrestyéjében.

Felajánló ima Szent Antalhoz

Szent Antal, hű pártfogója mindazoknak, akik téged szeretnek és tisztelnek, te tudod, hogy szeretlek és pártfogásodba nagy bizalmat helyezek. Mivel nagy gyarlóságom mellett az élet sok veszélyen szerencsésen átvergődni alig remélhetek; tehozzád fordulok, és kérem segítségedet. Hogy biztosan megnyerhessem Isten kegyelmét, és védelmed alatt minden rossztól, de főképp minden bűntől

egész életemben megmeneküljek, megújítom a szeretetnek azt a kötetlenségét, amely eddig is hozzád fűzött, s a mindenható Isten színe előtt, szent őrzőangyalom jelenlétében, ünnepélyesen mindenkorra védőszentemmé és pártfogómmá választalak.

Amennyiben Isten szeretetével nem ellenkezik, fölajánlom magam szolgálataidra, és ígérem, hogy egész életemben iparkodom kedvedben járni és tiszteletedet imámmal és a te szent példád követésével előmozdítani. Fogadj, ó, kedves Szent, pártfogásodba, és vezess életutamon Isten dicsőségére és lelکم üdvére! Kössünk egymással soha meg nem szakadó szövetséget! Fogadj, kérlek, engem ezentúl barátaid és tisztelőid közé, és kérjed Istent, hogy tegyen méltóvá szeretetedre!

Siess segítségemre főképp halálom óráján, és védelmezz meg a gonosz lélek támadásai ellen, hogy a kárhozattól megmeneküljek, s veled és minden szenttel egyetemben Istent örökké áldhassam és magasztalhassam! Ámen.

Múltidézés egy rejtélyes levelesládából

A telhetetlen törpe

Pikk, Nyikk és Nikk erdei törpék voltak. Együtt laktak egy kis házban, jó egyetértésben. Reggel kimentek az erdőre és egész nap fát vágtak. Szombaton aztán kocsira rakták a fát s bevitték a törpék városába. Amit a fáért kaptak, azért vettek cipőt, ruhát, eleséget. Éppen annyit kerestek, amiből szépen megéltek. Egyszerűen éltek, de mindig jó kedvük volt.

Azaz, hogy hát nem mindig, mert egyszer egy csúf nagy fekete lepke szállt Pikk orra hegyére.

– Hess, te csúnya. Agyoncsaplak! – mondta a törpe a lepkének.

– Ne csapj agyon, - felelte a lepke. Hallgass rám inkább. Mit ér ez a kínlődás itt az erdőben. Jobban tennéd, ha ma éjszaka kimennél a nagy tölgyfához. Ma éjszaka ott sír a tündérkirály leánya a fa tetején. Akkora gyémántok potyognak a szeméből, mint egy jókora kavics. Ha egy ilyen gyémántot eladsz a városban, egy esztendeig úgy élhetsz belőle, mint valami tündér-gróf.

Hej, megtetszett ez a beszéd a törpének. Nem szólt semmit a másik két társának. Este kilopódozott. Szedett is gyémántot egy sapkára valót.

– No most boldog leszek egész életemre! –gondolta magában. Csakhogy furcsán kezdődött a boldogsága. Először is nagy bajban volt, hogy hová dugja el a kincset. Félt, hogy a többiek megtalálják és ellopják. Egész éjszaka járt-kelt és reggelre fáradt volt, meg rosszkedvű. Akármit szóltak hozzá Nyikk meg Nikk, mindig azt hitte, hogy a kincse után leselkednek. Össze is vezett velük hamarosan és ott hagyta őket. Bement egyedül a városba, hogy eladja a kincset. Csakhogy ott meg ráfogták, hogy lopta a gyémántokat. Mert ennyi szép gyémántot senki sem látott még egy rakáson.

Hiába mondta Pikk, hogy ezeket a fa alatt találta: csak kinevették.

– Ha nem vallod meg, hogy kitől loptad a gyémántokat, akkor levágjuk a nyakadat, - mondta a bíró és halálra ítélte a kis törpét.

– No, most aztán ugyancsak boldog vagyok, - csúfolódott saját magával a szerencsétlen törpe. – Jaj, az a nagy gazdagság, ugyan nem hozott szerencsét. Oh, bár sohasem hallgattam volna a fekete lepkére!

Mikor aztán kivitték a vérpadra, csak érzi, hogy valami kemény van a zsebében. Odanyúl, hát még egy gyémánt maradt nála.

– Jaj, te csúf drágakő, te vagy az én haláloknak az oka! - kiáltott fel nagy elkeseredetten és földhöz vágta a gyémántot. Hát abban a szempillantásban otthon volt megint az erdőben. Mintha csak úgy álmodta volna az egészet. Bezzeg megörült most, s ezentúl sohasem vágyott gazdagságra. Békességben élt pajtásaival és megint boldog volt.

(Összegyűjtötte: Kiss Gábor)

Ó, JÖJ, SZENTLÉLEK

Jöjj, örök élet,
Jöjj, titkok Titka.

Jöjj, Te megnevezhetetlen Kincs,
Te kibeszélhetetlen Hang,
Örök emelkedettség,
Alkony nélküli fény,
Meváltásra szomjúhozók Csillapítója,
Holtak Feltámasztója,
Jöjj, ó, Hatalmas.

Szempillantásoddal teremtesz mindeneket,
Egyetlen pillantásoddal átformálsz, megújítasz
minket.

Jöjj, ó, láthatatlan, érinthetetlen,
tapinthatatlan valós Valóság!
Jöjj, vég nélküli ünnepünk Ajándékozója!

(Symeon, bizánci misztikus, 949-1022)

Ünnepi kipróbált receptek

Kókuszos tekercs

Hozzávalók:

- 50 dkg liszt
- 37 dkg margarin
- 6 tojás
- kb. 1 dl tej
- 2,5 dkg élesztő
- 50 dkg porcukor
- 30 dkg kókuszreszelék
- csipet só
- picit ecet

Elkészítés:

A lisztet a margarinnal feldörgöljük, majd hozzáadjuk a 6 tojássárgáját. Az élesztőt belekavarjuk a tejben, majd belegyúrjuk a tésztába. 3 gombócot formálunk belőle, majd kb. egy órát letakarva pihentetjük.

A 6 tojásfehérjét felferjük egy csipet sóval, utána hozzáadjuk az ecetet, a porcukrot és a kókuszreszeléket.

A tésztát téglalapformára nyújtjuk, majd rákenjük a kókuszos massa harmadát. Ezután a megkent tésztát azonos arányban két oldalról feltekerjük, majd közepén kettévágjuk. Az így kapott tekerceket kb. 1 cm széles szeletekre vágjuk. A másik két gombóccal is ugyanígy teszünk. A sütit egy kicsit megkerekítve zsírozott tepsibe rakjuk, és előmelegített sütőbe kisütjük.

Melegen tálcára szedjük, és porcukorral megszórjuk. Kihűlve fogyasztható, de zárt dobozban hosszabb ideig tárolható is.

Jó

Kalendárium

Június 9.

SZÍR SZENT EFRÉM

Niszibisz, 306. + Edessza, 373. június 9.

Efrém korának Egyháza hatalmas ellenfelekkel állt szemben: az antik pogányság hanyatlóban volt, de még egyáltalán nem tűnt el, sőt Hitehagyó Julianus császár idejében még egyszer megmutatta hatalmát. A Mezopotámiában ősidőktől fogva otthonos asztrológia a keresztényekre is hatással volt. A gnózis számos híve élt, különösen Edessza környékén, ahol már egy századdal előbb eredményes toborzást végzett számára Bardazian és fia, Harmoniosz. Az Egyházon belül pedig színre lépett az arianizmus. Igaz ugyan, hogy a távoli Egyiptomban keletkezett és a niceai zsinat (325) elítélte, de ezzel még nem adta meg magát. Ezekon kívül buzgó misszionáriusok igen hatásosan terjesztették a manicheizmust, mely a szomszédos Perzsiában alakult ki. Mani többnyire szír nyelven írt könyveit Efrém honfitársai minden nehézség nélkül megértették. Ugyanabban az időben évtizedeken át elkeseredett határháborúk folytak Róma és a perzsa birodalom közt, főleg azóta, hogy II. Snapur – Efrém kortársa, Róma engesztelhetetlen ellensége, a keresztényüldöző – vette át a kormányzást. E háborúk folyamán Efrém hazája, Niszibisz több ostromot is elszenvedett, s végül 363-ban, Julianus veresége után, a perzsák kezébe került. Ez Efrém életében is fordulatot hozott.

Efrém 306-ban a mezopotámiai Niszibiszben (ma Nusaibin Délkelet- Törökországban) született, mely akkoriban a Római birodalom erős és fontos határerődítménye volt. Szülei keresztények voltak és a keresztény hitben nevelték, de csak tizenhét éves korában keresztelték meg. Efrém akkoriban az ismert niszibiszi Jakab püspök mellett élt, de nagy hatással volt rá Vologezez püspök is. Hamarosan a niszibiszi iskola ünnepelt tanára lett. Itt elsősorban a Szentírás tanulmányozása folyt. Természetesen a kor nem volt alkalmas a nyugodt szellemi munkához. A perzsák háromszor ostrom alá vették Niszibiszt, eredménytelenül. Efrém Cantica Nisibena (Niszibiszi énekek) c. művében számol be ezekről. Tanítói munkája mellett gazdag írói tevékenységet fejtett ki. Ekkor keletkeztek Hitről szóló beszédei. Csak amikor Jovianus császár idejében (363) Niszibisz a perzsáké lett, vonult vissza a nyugatra eső Edesszába (ma Urfa Délkelet-Törökországban). E városnak ősi keresztény múltja volt. Az ottani arám dialektusban alakult ki a szír irodalom, amelynek alapítója és legjelentősebb képviselője Efrém volt.

Edesszában eleinte remeteként egy távoli sziklabarlangban élt, de nemsokára tanítani kezdett az edesszai iskolában. Itt írta aszketikus műveinek nagy részét. Annak ellenére, hogy visszavonultan élt, és csak diákonusi rangja volt, tevékenyen kivette részét Edessza egyházi életéből. Nagyra becsülték jámborságáért és tudományáért, de leginkább költői tehetségéért. Egyiptomba tett utazása legendák tárgya lett, melyek hamarosan körülfonták e rendkívüli férfi alakját. 372 telén ismét nyilvános szerepben látjuk őt Edesszában. A pusztító éhínség idején élelmiszerosztást vállalt a szegények között. Úgy látszik, hogy e megfeszített tevékenység kimerítette erőit, mert egy hónappal azután, hogy visszatért barlangjába, meghalt.

Efrém elsőrendű feladatának a Szentírás kutatását tartotta mind tanítói, mind irodalmi tevékenységében, amelyhez különös tehetsége volt. A frahát, a perzsa bölcs után nemcsak az egyik legrégebb szír író, hanem a szír irodalom legjelentősebb alakja is. Irodalmi hagyatéka terjedelménél fogva is tiszteletre méltó -- még akkor is, ha nem minden neki tulajdonított mű származik tőle --, különösen, ha figyelembe vesszük, milyen nyugtalan időkben alkotta életművét. Művei részben szír eredetiben maradtak ránk, részben régi örmény, latin és görög fordításokban. Ezek között rejtőzhetnek nem eredeti darabok is.

Efrém mindenekelőtt a Szentírás magyarázatával foglalkozott. Az evangélium-harmóniákhoz fűzött fontos magyarázatai hosszú időn át csak örmény fordításban voltak ismeretesek, nemrégiben azonban napfényre kerültek a szír eredeti töredékei is.

Az igaz hitet a Szentírára támaszkodva mutatja be. Számos költeményben és prózai írásban harcol korának tévtanai ellen, idézve és megmutatva azok tévedéseit. Űgyesen átvette ellenfelei harcmódorát: az ismert gnosztikusok, Bardazian (+ 222) és Harmoniosz sok követőt szereztek azzal, hogy a gnosztikus gondolatvilágot népszerű, könnyen énekelhető dalokban terjesztették. Efrém átvette a misszionálásnak ezt a módját, sőt hamarosan túl is szárnyalta ellenfeleit költői lendületével. Az egyszerű nép igen megkedvelte dalait. A szűkebb és igényesebb körök számára írt, mélyebben szántó cáfolatait prózában adta közre. Nem fáradt bele, hogy az asztrológia befolyása ellen rámutasson a csillaghit és egyéb babonák értelmetlenségére. Ugyanígy szállt szembe a manicheizmussal is. Világosan állást foglalt a mozgalmas kor minden fontos vallásos kérdésében. S nem elégedett meg a pusztá, végeredményben haszontalan polémiával, hanem szembeállította a tévtanokkal az igaz hit tanítását, a gnosztikusok, asztrológusok és manicheusok gyakorlatával a keresztény aszkéták ideálját.

Sok költeménye azonban nemcsak a hitvédelmet szolgálta, hanem az igazhitűek oktatását és az istentisztelet ékességét is. Számos éneke ma is megtalálható a szír liturgiában. Költői szépségük és teológiai tartalmuk miatt igen nagy a tekintélyük. Elsősorban ezekkel érdemelte ki Efrém a szír keresztényektől a „Szentlélek hárfája” megtisztelő nevet.

Efrém a szír irodalom legnagyobb alakja abban az időben, amikor a szír egyház még nem vált le az egyetemes Egyház egészéről. Később ugyanis a nyugati országrészek a monofizita, a keleti részek a nesztoriánus egyházba kapcsolódtak. Efrémet az ortodox és a katolikus Egyház egyaránt a magáénak vallja. Ő az egyetlen szír nyelvű szent, akit a katolikus Egyház 1920-ban egyháztanítói méltóságra emelt.

Halálának napját az 540-ből származó Edesszai Krónikából tudjuk. A római kalendáriumba 1920-ban vették föl az ünnepét, június 18-ra. 1969-ben halála napjára, június 9-re helyezték át.

A szír egyházatyát, tudós íróat a megtisztelő „Szírek Napja” és „Szentlélek hárfája” névvel illetik. Életéről saját művei és különféle életrajzok beszélnek.

Miután Efrém átköltözött Edesszába és remeteként a hegyek közt élt, hamarosan sok ember özönlött hozzá. Csöndre és a magányra vágyott, ezért ki akart térni előlük és még jobban el akart rejtőzni. Már útnak eredt, amikor, mint mondják, egy angyal állt elébe, és így szólt: „Hová menekülsz, Efrém?” „A világtól menekülök -- válaszolta --, mert méltatlan és tehetetlen vagyok.” Az angyal azonban visszafordította e szavakkal: „Senki sem gyújt azért

világosságot, hogy véka alá rejtse, hanem hogy tartóra helyezze és mindenki lássa.” Akkor fölismerte, hogy Isten világosságul rendelte, hogy sokaknak utat mutasson az égbe. Vissza is tért Edesszába.

Efrém nagyszerű költői adottságát arra fordította, hogy a hit titkait és mindazt, ami szívét megmozgatta, megragadó költeményekbe vagy dallamos versekbe foglalja. Szülővárosának lerombolása után például ezt a siratót írta: „Gyermekeimet megölték, leányvárosaimnak falai leomlottak, gyermekeik szétszóródtak. Templomaikat lerombolták... A madarászok kikergették galambjaimat tornyaikból, elhagyták fészküket, a mélybe buktak, és hálóikba estek.”

Vallásos énekeivel Efrém közel jutott az emberekhez, a szívükbe talált. Lánykart alakított, megtanította őket dalaira, és bevonult velük az edesszai templomba. A nép elbűvölten hallgatta az új dallamokat, amikor vasárnaponként vagy egyházi ünnepeken fölcsendültek a kórusai.

Hitehagyó Julián császár – akinek a hagyomány szerint ezek voltak az utolsó szavai: „Mégis te győztél, Galileai!” – haláláról így emlékezett meg: „Lám, most az örök Király kerekai dübörögnek. Angyalvonta szekereből villámlik és mennydörög. A Galileai szétzúzza nyájadat, és a pusztá farkasainak adja. A keresztény nép pedig megerősödik, és betölti a világot.”

Efrém nagyon profán és nagyon emberi eseteknek is tudott lelki fordulatot adni. Erről beszél például a következő történet: Egyszer, amikor a városban járt, megszólította egy hetéra, s félreérthetetlenül közölte, mit akar. Efrém hagyta, hogy vele menjen. Amikor a piactérre értek, azt mondta: „Itt akarom megtenni, amit kívánsz.” A nő riadtan védekezett, és azt mondta, hogy olyan sok ember előtt szégyellné magát. Efrém ezt válaszolta: „Ha szégyenlesz az emberek jelenlétében vétkezni, mennyivel inkább kell szégyenkezned az Isten jelenlétében, aki a legmélyebb rejtetekbe is belelát, és mindenkinek tette szerint fog megfizetni.” E szavak oly mély hatást tettek a nőre, hogy keresztény életet kezdett.

Különös esemény történt Efrém életének utolsó évében. Valens császár, a katolikusok nagy ellensége, bevonult Edesszába. Nem kevesebbet követelt, mint hogy válasszanak az arianizmus elfogadása vagy a halál között. A megrémült hívők Szent Tamás templomába menekültek, és püspökükkel együtt imádkozva készültek a halálra. Már ki is adták a kegyetlen parancsot a gyilkolásra, amikor egy asszony rohant végig az utcákon két gyermekével. Egy tiszt föl tartóztatta, és megkérdezte, mi baja. Azt válaszolta: „A templomba viszem kicsinyeimet, hogy Krisztusnak, a Királyok Királyának áldozatul mutassam be őket.” Amikor Valens hallotta a bátor asszonyt, visszavonta borzalmas parancsát, és békét hagyott a városnak. Akkor így énekelt Efrém:

„Edessza elhagyta házait. Pásztorával kivonult, a halálba sietve. Edessza inkább meg akart halni, mint hogy hitétől elszakadjon. Adjátok a császárnak a várost, a falakat, a palotákat! Adjuk neki vagyonunkat is vérünket! De hitünket mi sohasem hagyjuk el – ó, áldja meg gyermekeit Krisztus!”

(Összeállította: Kiss Gábor)

Viccek

B

A rendőr szomorúan ballag az utcán.

- Veled meg mi van? - kérdezi a barátja.
- Ne is mondd, a feleségemet kórházba vitték.
- És melyik osztályra?
- Azt nem mondta. De azt hiszem, hogy a méhészetre.

B

Egy piros kis Polski áll egy Rolls Royce mellé a pirosnál. A vezetője kikiált:

- Van rádió a kocsijában?
- Ez csak természetes - válaszol a Rolls Royce vezetője.
- És telefax?
- Hát persze.
- És franciaágy?

A luxuskocsi tulajdonosa elszégyelli magát, és elhajt az első szervizbe, ahol egy franciaágyat szereltet a kocsijába. Egy hét múlva megpillantja a kis Polskit egy parkolóban. Odamegy hozzá, és bekopog az ablakán:

- Van már franciaágy is a kocsimban!
- És ezért zavart meg zuhanyozás közben? - válaszol a kis Polski tulajdonosa.

B

Egy eladás után a csodadoktor gyakorlatban is be akarja mutatni képességeit. Odamegy az egyik emberhez:

- Látom, sánta vagy. Most dobd el a botodat és járj!

Odamegy egy másikhoz:

- Mi a bajod?
- Pösze vagyok.
- Most beszélj... hibátlanul!
- Eleszett a szánta.

B

Egy férfi elmegy állásinterjúra:

- Hogy hívják? - kérdezi az egyik vezető
- Kovács Gültem
- HOGY HÍVJÁK? - néznek kikerekedett szemekkel
- Kovács Gültem
- Hogyan adhattak magának ilyen hülye nevet???

- Hát tudják apám bement a szülőszobára. Anyám azt mondta legyenGÜLTEM, erre apám csak annyit mondott: Legyen!

B

A feleségem ma egy kicsit hisztis kedvében volt. Egyfolytában azt vágta a fejemhez, hogy nem segítek semmit a háztartásban, a kert már egy kész dzsungel lett, a gyerekekkel sosem beszélek, és még az ágyban is elhanyagolom őt.

Ilyenkor tényleg nem értem, mi a csudáért jött be egyáltalán a börtönbe

Valamennyi számot egy betűvel kell helyettesíteni. A számok betűkké alakulásában az ábra körüli meghatározások segítenek.

A fekete kockák a szóközöket jelentik. Végül folyamatosan összeolvasva a Sirák fiának könyvéből olvashatunk egy idézetet.

Rejtvény

Gyűrűsféreg:

25-24-23-14-20-21-43-4

Akadékoskodik:

2-3-56-60-37-59-16-12-65

Policáj:

7-11-15-31-45-44-27-26-40

Díjtan:

29-30-18-19-32-33-17-34

Gombák és mohák állandósult szimbiózisa:

5-6-35-8-56

Jelentéktelen, értéktelen:

38-49-13-28-47

Lódul, mozdul:

41-42-54-63-9-46

Szilárd halmazállapotú víz:

1-39-55

1	2	3		4	5		6	7		8
9	10	11	12		13	14	15	16		17
18	19		20	21	22	23	24	25		26
27		28	29	30	31	32	33		34	35
36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46
	47	48	49	50	51	52	53	54		55
56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	

Ás, mélyít: 10-22-50

Friss: 36-48-53

Magam: 51-57

Elhajít: 61-64-58-62-52

A rejtvényre adott megfejtéseiket **minden hónap 28-ig** várjuk. Leadhatók a sekrestyében, a „Csodatévő” szerkesztőinél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy Interneten.

Előző rejtvényünkre **két** helyes megfejtés is érkezett:

Márki Istvánné, Trényi Pálné

A májusi rejtvényünk helyes megfejtése:

„Ráchel, Rebekka, Rézkígyó, Rút, Róma, Remény, Rabszolga, Rhodé”

CSODATÉVŐ

A röszei egyházközség havonta megjelenő lapja
 Szerkesztette: Abrahám Judit, Kiss Gábor, Tóth Zoltán
 Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert
 Lektorálta: Liszkai Tamás plébániai kormányzó
 E-mail: csodatevo@citromail.hu